

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku D. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu

Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) III Wydział Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 września 2011 roku w sprawie o sygn. akt III

AUa (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 13 września 2018 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

1. oddała zażalenie,

**2. r. pr. P. B. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w (...) 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy
z urzędu w postępowaniu zażaleniowym, przy czym kwotę tę
należy podwyższyć o stawkę podatku VAT.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z 7 marca 2018 r. oddalił wniosek D.C. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu i odrzucił jego skargę o wznowienie

postępowania zakończonego wyrokiem tego Sądu z 14 września 2011 r., sygn. akt III AUa (...). Skarga wskazywała na podstawę wznowienia postępowania z art. 403 § 2 k.p.c., podnosząc, iż skarżący wykrył 27 stycznia 2018 r. okoliczność faktyczną, tj. naruszenie przez Sąd art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. poprzez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bowiem organ rentowy „decydował o tym czy orzec o związku inwalidztwa ze służbą” (...). Sąd naruszył również art. 57 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin z uwagi na to, że „orzecznik ZUS, a w postępowaniu sądowym biegli i sąd orzekają zgodnie z cytowanym przepisem o związku niezdolności do pracy (inwalidztwa) ze służbą wojskową”.

W uzasadnieniu odrzucenia skargi Sąd Apelacyjny stwierdził, iż powołane naruszenia art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. oraz art. 57 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin nie stanowią okoliczności faktycznej, mogącej mieć wpływ na wynik sprawy w rozumieniu art. 403 § 2 k.p.c. Skarga stanowi jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem sprawy. Wcześniej Sąd Apelacyjny postanowieniem z 1 sierpnia 2014 r. ustanowił skarżącemu adwokata z urzędu, który uznał, iż brak było podstaw do wniesienia skargi o wznowienie postępowania oraz odmówił jej sporządzenia. Negatywnie Sąd odniósł się do aktualnego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu z uwagi oczywistą bezzasadność skargi i z drugiej strony samodzielność skarżącego w prowadzeniu postępowania. Z tych przyczyn Sąd orzekł na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. i art. 117 § 5 k.p.c.

W zażaleniu zarzucono naruszenie: 1) art. 410 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie i odrzucenie skargi; 2) art. 403 § 2 k.p.c. przez niezastosowanie w sytuacji, gdy skarżący określił na jakie dowody nie mógł powołać się w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w B. z 14 września 2011 r. W uzasadnieniu wskazano, że na etapie wstępnym Sąd nie może dokonywać merytorycznej oceny skargi, bo jest to przedmiotem analizy na rozprawie. Strona musi jedynie uprawdopodobnić okoliczności stwierdzające dopuszczalność wznowienia i zachowanie przepisane terminu. Skarżący wskazał przesłanki wznowienia, dlatego orzeczenie o jego ewentualnej zasadności powinno nastąpić po wznowieniu postępowania, a nie na etapie odrzucenia skargi w trybie art. 410 §

1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty zażalenia nie są zasadne.

Pierwszy, gdyż skarga o wznowienie postępowania nieoparta na ustawowej podstawie może być odrzucona bez wyznaczenia rozprawy. Przepis wszak wyraźnie stanowi, że postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym (art. 410 § 1 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny podał w uzasadnieniu skarżonego postanowienia dlaczego skarga nie została oparta na ustawowej podstawie. W tej części skarżący poprzestaje na ogólnym zarzucie (zdaniu), że art. 403 § 2 k.p.c. został naruszony poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy skarżący określił na jakie dowody nie mógł powołać się w postępowaniu zakończonym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 14 września 2011 r., sygn. akt III AUa (...).

Skarżący w uzasadnieniu zażalenia jednak w ogóle nie podaje jakie dowody lub okoliczności składały się na podstawę wznowienia postępowania z art. 403 § 2 k.p.c.

Rzecz w tym, że Sąd Apelacyjny odrzucił skargę ze względu na niewskazanie w skardze żadnych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które składałyby się na podstawę wznowienia postępowania z art. 403 § 2 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem można żądać wznowienia postępowania w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Analiza treści skargi potwierdza trafność rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego. Okoliczności podane w skardze nie spełniają się jako podstawa wznowienia postępowania.

Zarzut naruszenia art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. nie jest przesłanką wznowienia postępowania. Zarzut odnosi się do orzeczenia z punktu II. wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 14 września 2011 r. Jest to postanowienie w którym Sąd ten przekazał organowi rentowemu zawarty w apelacji wniosek skarżącego o przyznanie prawa renty inwalidy wojskowego w związku ze służbą wojskową. Na takie postanowienie nie służy skarga o wznowienie postępowania (art. 399 k.p.c.).

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku z 14 września 2011 r. przedstawił klarownie dlaczego przekazał sprawę w części dotyczącej prawa do renty inwalidy wojskowego w związku ze służbą wojskową do organu rentowego. W tej części sprawa podlegała potem samodzielnemu rozpoznaniu.

Została rozpoznana jako odrębna sprawa i zakończyła się wyrokiem Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2018 r., I UK [...] /17, oddalającym skargę kasacyjną wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 20 grudnia 2016 r., sygn. akt III AUa (...), oddalającego jego apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji oddającego odwołanie od decyzji pozwanego.

W konkluzji należy zatem stwierdzić, że skarżący niezasadnie zarzuca naruszenie art. 403 § 2 k.p.c., gdyż trafnie ocenił Sąd w zaskarżonym postanowieniu brak przesłanek tej podstawy przedsądu. Odwołanie się w skardze do „wykrycia naruszenia art. 447¹⁰ § 2 k.p.c.” z zarzutem, że w już pierwszym postępowaniu powinno zostać rozstrzygnięte prawo do spornej renty, jedynie potwierdza, że skarżący nie odwoływał się do nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które ma na uwadze podstawa wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).